

I'm worried having a baby will make climate change worse

Sophie Lewis

Part of my motivation for becoming a climate scientist was my grave worries for our future and my desire to make a positive contribution. In today's world, this isn't straightforward.

Earlier this year, I wrote publicly of my qualms around desiring children. I have always loved children and always wanted children in my own life. At the same time, among my friends and colleagues, such ordinary desires are increasingly accompanied by long, complex conversations about the ethics of such aspirations.

Sophie Lewis had trouble reconciling her concern for climate change with her desire to be a parent. *Photo: Michael Clayton Jones*

Children born today face a dramatically different climate future than their parents did. A child born today is a child of a changing – and extreme – global climate. The decision to have a child is a decision to exacerbate such climate extremes.

We collectively recycle, switch off lights, install LEDs and chose green energy providers. But such measures are more than negated by a decision to have children; having a child in Australia is an ongoing commitment to a high carbon future.

At the same time that I wrangled with the inter- and intra-generational consequence of having children, I also experienced years of infertility. Friends married, bought houses and announced surprise

Mijn baby gaat de klimaatverandering nog verergeren

Sophie Lewis

Mijn motivatie om klimaatwetenschapper te worden was deels ingegeven door een grote bezorgdheid voor onze toekomst. Ik wilde beslist een positieve bijdrage leveren. Maar dat is tegenwoordig niet zo evident.

Eerder dit jaar schreef ik openlijk over mijn scrupules om kinderen te willen. Ik heb altijd van kinderen gehouden, en er zelf gewild. Maar bij vrienden en collega's volgen dan steevast stroeve conversaties, en of zo'n kinderwens dan wel ethisch is.

Sophie Lewis kon maar moeilijk haar bezorgdheid om het klimaat verzoenen met haar kinderwens. Foto: *Michael Clayton Jones*

Voor kinderen die nu geboren worden, ziet de klimaattoekomst er dramatisch anders uit dan voor hun ouders. Een baby van nu is een kind van een veranderend – en extreem – wereldklimaat. Een kind willen, betekent die klimaatextremen verergeren.

We recyclen met z'n allen, we doven de lichten, installeren LED's en kiezen groene energieleveranciers. Maar al die acties worden teniet gedaan door de beslissing een kind te krijgen; een baby in Australië, dat is tekenen voor een toekomst met veel CO₂.

Terwijl ik zo worstelde met de inter- en intra-generationale consequenties van kinderen krijgen, was ik tegelijk jarenlang onvruchtbaar. Vrienden trouwden, kochten huizen en plots waren er baby's. En dat terwijl mijn partner en ik allerlei

babies. All the while, my partner and I were consumed by tests, injections and surgeries, but mostly by unrelenting grief.

Over these years, I analysed climate data demonstrating an extreme future born of our global policy prevarication. Meanwhile, I was dragged into an undertow of crushing sadness, as miscarriage followed miscarriage and my connections to the world slipped further away from me.

Perhaps this was all for the best, I thought. After all, a child is irreconcilable with my professional dedication to remedying our global challenges.

And then, just as senselessly as our grief began, it ended. For no particular reason, the expected bad baby news never arrived and now the complexity of having an imagined child will become a concrete ethical entanglement.

Older climate scientists speak widely about their worries for their grandchildren and the world they have provided them. While such concerns must weigh on older minds, younger climate scientists' future concerns require active deliberation. Should we have children? And if we do, how do we raise them in a world of change and inequity? Can I reconcile my care and concern for the future with such an active and deliberate pursuit of a child?

Put simply, I can't. Nowadays, the pitter-patter of tiny feet is inevitably the pitter-patter of giant carbon footprints. Reusable nappies, a bike trailer and secondhand jumpsuits might make me feel like I'm taking individual action but they will achieve little. A child born today is inevitably a consumer and, most significantly, is a consumer of greenhouse gases.

Our much longed for child will both exacerbate climate change and will have to fix the problems set in motion by its parents and grandparents. In essence,

tests, injecties en ingrepen ondergingen... het was een lijdensweg.

In al die jaren analyseerde ik klimaatgegevens, en die toonden een grimmige toekomst, vanwege het gebrek aan klimaatbeleid wereldwijd. En tegelijk beleefde ik zelf droevige jaren, de ene miskraam na de andere. Mijn relatie met de wereld werd hoe langer hoe mistiger.

Of misschien was het maar beter zo, dacht ik. Een kind is tenslotte onverenigbaar met mijn professionele ambitie om het klimaatprobleem aan te pakken.

En toen, net zo zinloos als ons verdriet begon, stopte het. Zonder duidelijke reden bleef het verwachte slechte nieuws uit, en nu was er een kind-op-komst, wat ons voor een concreet ethisch dilemma stelde.

Oudere klimaatwetenschappers maken er geen geheim van hoe bezorgd ze zijn voor hun kleinkinderen en de wereld die ze hen hebben nagelaten. Oudere mensen zijn bezorgd, maar jongere klimaatwetenschappers staan voor harde keuzes. Is het wel OK om kinderen te hebben? En als ze er komen, hoe gaan we ze opvoeden in een wereld van verandering en ongelijkheid? Kan ik mijn zorgen over de toekomst verzoenen met zo'n actieve en bewuste kinderwens?

Simpel gezegd, het kan niet. Het schattig getrappel van babyvoetjes wordt tegenwoordig een zware CO2-voetafdruk. Met herbruikbare luiers, een bakfiets en tweedehands kleding heb ik het gevoel zelf iets te doen, maar het zal weinig opleveren. Een kind dat nu geboren wordt, is onvermijdelijk een consument, en meer bepaald een consument die broeikasgassen produceert.

Ons langverwachte kind zal niet alleen de klimaatverandering verergeren, het zal ook de problemen moeten oplossen die ouders en grootouders op gang brachten. Dat is in een notendop de keuze die ik

this burden is the choice I have made for my child.

Having made the decision to multiple my own carbon footprint in perpetuity and to inflict an extreme climate future on my daughter, the question becomes – what now?

Living in and starting a family in volatile and uncertain times are not unique experiences. My grandmother fled Europe in the early 1950s for a better life in Australia. A German Jew, her family had been scattered, with herself interned in Britain, her sister lost in Auschwitz and her family's desperate flight rebuffed by an indifferent world. Years of horror, combined with strict rations and economic uncertainty drove her to strike out bravely for a new life in Australia with her young babies.

Climate change is a critically different problem. In my grandmother's time of abject horror, good people were empowered – to varying degrees – to do good. After the war ended, the actions of just a few were recognised as having salvaged the honour of all our humanity. Nowadays, the very act of living in Australia, regardless of concern for our climate future, is detrimental.

I do not pretend my motivation for having children was anything other than entirely selfish, but I hope the consequences are not. Just as in my grandmother's time when horror was countered by hope, the obverse of our climate challenge is opportunity. I hope today's children, born of a complex admixture of anxiety, guilt and fear, but all the while fiercely desired, can do better than their parents did. I hope they can be more empathetic, more creative and more responsive than we have been.

As for myself, my work thoughts should be punctured by worry. By senseless luck, my forthcoming daughter will have the opportunity to thrive in a warming world. Many, such as the children of our Pacific

voor mijn kind heb gemaakt.

Nu ik besloten heb mijn eigen CO2-voetafdruk te reproduceren in een verre toekomst, en mijn dochter op te zadelen met een extreem toekomstklimaat, is de vraag – wat nu?

Een gezin stichten in wankele en onzekere tijden is weliswaar niet zo uniek. Mijn oma vluchtte in de jaren '50 weg uit Europa, voor een beter leven in Australië. Ze was van Duits-Joodse afkomst, en haar familie was uiteengerukt: zijzelf opgesloten in Engeland, haar zuster omgekomen in Auschwitz. Een wanhopige familie op de vlucht in een onverschillige wereld. Na jaren van verschrikking, ondervoeding en economische onzekerheid koos ze resoluut voor een nieuw leven in Australië met haar piepjonge kinderen.

Maar klimaatverandering is een heel ander gegeven. In mijn oma's verschrikkelijke jaren konden mensen met het hart op juiste plaats het verschil maken. Na de oorlog werden ze als helden vereerd, een voorbeeld voor de mensheid. Nu ben je al "schadelijk", gewoon door in Australië te leven, ook al ben je een groene.

Ik ga niet ontkennen dat mijn motivatie om kinderen te hebben puur egoïstisch was, maar ik hoop dat de gevolgen dat niet zijn. Net zoals er in mijn oma's dagen hoop stond tegenover verschrikking, staan er nu kansen tegenover het klimaatprobleem. Ik hoop dat de kinderen van vandaag, geboren in een complexe mix van angst, schuld en onrust, maar tegelijk 100 procent gewenst, het beter kunnen doen dan hun ouders. Ik hoop dat ze meer empathisch, meer creatief en meer betrokken zullen zijn dan wij.

Wat mij betreft, professioneel moet ik mij ongerust maken. Mijn dochter zal nog boffen, in een warmere wereld. Vele anderen, zoals de kinderen van onze eilandburen in de Stille Zuidzee, hebben minder geluk. Dat maakt het verhaal juist

Island neighbours, will not. This should prompt more sadness, not less.

Nonetheless, in recognising the sadness of our near neighbours, I also feel compelled to recognise the beauty and opportunity of my own life. Despite my uncomfortable internal conflicts, the impending arrival of a much-wanted baby is intensely joyful.

Dr Sophie Lewis is a climate scientist and research fellow at the Australian National University.

meer, in plaats van minder droevig.

Maar door het het trieste lot van onze buren in te zien, kan ik niet anders dan de prachtige, mooie kansen te waarderen die ik heb. Ondanks mijn ongemakkelijke innerlijke tweestrijd, is de komst van een meer dan gewenste baby een bron van intense vreugde.

Dr Sophie Lewis is klimaatwetenschapper en onderzoeksassistent aan de *Australian National University*.